

MI NOMBRE ES JUANITO, ČOVEK-RIBA KOJI BI DA ZVIŽDI

Naposletku bez novaca, švorc! Zaištem na veresiju. Ona me podseti na crnu knjigu; *plivam* – u dugovima. Zlatnu dugmad već sam ostavio, nekoć; sat, prsten i naliv-pero odavno. Veštica, promrmljam, ne dâ ni čašice! Upita me imam li kakav konac. Dam joj. Interesantno (kaže ona). Interesantno *šta*? Pa interesantno to da imaš konac, kaže ona. Imam ja – i klešta. Molim!? No klešta joj ne dam, zadržim ih. Da li sam oklevao? Gde bih oklevao! Nijebilelo: izvadim jedan zub. Ona ga uzme i naniže na konac. Nategnem gutljaj rakije, ranu spiram. Vidi šta si mi uradila, veštice prokleta, sad sam kao zver kojem nameste bodež u parče mesa e da bi rasekao jezik i sisao sopstvenu krv dok ne lipše. Ona se smejala. Izvadim drugi; ona ga naniže. Treći; naniže. I tako: zub-po-zub, trideset dva na broju. Ogrlicu okači o vrat. Urolao sam, jebiga, ali nije zvučalo tako; zvučalo je kao da zviždim, a ne umem.

Mi nombre es Juanito! Od sijaset varijanti podesnih za *kraj* biram prvu na koju pomislim: uobičajeno, probudim se i (uobičajeno) krenem da se umijem; te (uobičajeno) zagledam u ogledalo: ah, nijedan zub (naravno) – samo izranjavane desni, kao u štuke ili soma.

NULTI URLIK BEZ ODZIVA ILITI SESTRA

Sestra obožava životinje, naročito mačke; ali to još uvek nema veze s kamionom parkiranim u našem dvorištu. Čim se novo maće pojavi, ona ga nahrani i prisvoji; a čim mačor – provodadžije. Ali ni to nema veze s kamionom! I tako mesecima: otac besan, tera ih iz kuće; i komšije besne, teraju ih iz ulice. Ali sestra ne haje: dojuri iz škole, odlazi u svoj azil i spava s glavom na jednom, a telom na drugom mačetu, grleći ih – dokle?

E pa do sinoć kad, na prevaru, netom pošto zaspimo, komšije pokupe životinje – ali to će imati veze s kamionom – potrpaju ih u džak i kamion upale. Izbace menjač iz brzine; navuku džak na auspuh; neko doda gas. Mačići su mjaukali.

Mjaukali, mjaukali. I još jače mjaukali. Te još jače mjaukali. Sve dok, konačno, sestru ne probude.

A zatim utihnuli. U-tih-nu-li.

ORFEJ PREDGRAĐA

Sve je počelo od interfona. Dolazio bih u predgrađe, noću, i zvonio na prezime (recimo) Biskupović. Negde iz dubinezgrade prasak; vrata se otvore. Ne paleći svetlo – hodnikom u stan! Ona bi već čekala, u mraku, ogrnuta roze spavaćicom ili kakvom pamučnom haljinom što otkriva kožu: tačno na onim mestima koje sam najviše voleo, čisto radi efekta priče. Roletne na prozorima spuštene. Strogo spuštene. Jedino što nas osvetljava – žar cigarete u trenucima dok uvlačimo dim i lovimo se pogledima.

Isprva baljezgamo: poezija, filmovi i ostala sranja – jeftini alibi za susret. Ubrzo doznam da se Jeja (Jeja, Jela, Jeca ili kako god) više i ne seća da li je najpre došla nasvet pa se roditelji razveli – ili obrnuto? Zamislite, nostalgična za stvarima koje-nikad-nije-ni-imala! Priviknuti na mrak, gutali smo jedno drugo pogledima i (treba li reći) nismo se stideli. Prvo vodili ljubav, a onda opet poezija, filmovi; i tako ukруг: kako ćemo živeti jedno za drugo, raditi jedno za drugo i milovati se kao deca (razume se).

I sad obrt, očekivan: uvek je to „jednog dana“, te sam (dakle) jednog dana pozeleo da je vidim *celu*, a ne samo lice i bedra pri odsevu cigarete. Ona je i dalje spavala. U mraku. Probudio sam se rano. Ustao. Podignuo roletne. Kad se osvrnem, svetlost preplavi sobu. Mraka nema. Ali ni nje, Jeje – nema. Zabezeknut, trgnem roletne; sklope se do patosa. Pogledam u mrak – Jeja se pojavi! Podignem roletnu – nestane; spustim – tu je! Po-dig-nem, spu-stim. Poslednji put podignem; i istrčim!

Sedmicama sam dolazio i zvonio. Na interfon. Nema-praska. Vrata zaključana. Nikog da otvori.

A posle mesec-dva? Pa posle mesec-dva, nije bilo čak ni prezimena Biskupović.

KAKO SAM POSTAO BARONOVA DESNA RUKA, TJ. SUSRET

Dosada, te večeri me je slamala dosada. Poslednji voz pobegne; naredni izjutra. I evo kafane u kojoj ću dočekati dan – *prvi*; a docnije na hiljade dana! Unutra žagore gosti, kao da se ova periferijska rupa i ne zatvara. Sednem. Za susednim stolom galamdžija: fascinira ženske, premrle od straha, fascinantnim mogućnostima svog fascinantnog falusa. No svejedno: dosada, dosada! Rekoh: slama. E pazašto sebi ne bih priuštio bola, malo bola? Pružim korak ka galamdžiji i prospem mu pivo na glavu. Ženske zacijuču. On ustane: trup nesrazmerno kraći od nogu, tako da kad sedi deluje niže od svih; a kad ustane, ispadne gorostas. Nešto kao Tuluz-Lotrek. Ili kužni makro?

Udari me; obori na patos. Ženske zacijuču. Bio sam u formi: pridignem se i stanem ispred njega ne braneći se. On udari opet; i opet me obori. Ženskice još jače zacijuču. Opet se pridignem. I opet mi zavalu kroše, jači no ikad; i opet obori. Pridignem se, isprsim i unesem mu se u lice. Obraz mi krvav, perlonka crvena. Ženskice idalje cijuču. Ali ja sam bio u formi: „H-a, može li jače?“ Tip me udari, pridrži da ne padnem, a onda dokrajči – pusti da tresnem. Ležao sam izvesno vreme i gledao uplapon; opet ustanem i iskezim se: „Da li je to *sve*?“

Ženske ne cijuču. On me zagleda, raširi dlanove (predaje se) i grohotno kaže: „Dobro.“ Predstavi se: „Baron.“ Otrči do šanka i dogradi flašu votke. Umi je me. Bespotrebno: nije bolelo, vilica utrnula, ništa ne osećam. Ženske prestravljene. „Kurve, marš napolje!“, zaurla Baron. Posadi me za svoj astal, zagleda, naspe votku; mi nazdravimo.

Kako sam se (dakle) uposlio i postao Baronova desnaruka? Čitaoca željnog atrakcije sve te trice razočarale bi, te ih svodim na elipsu: priča koju smo te noći otpočeli traje do danas.

ONO, CIGARETA

Ušlo je u kafanu. Tajac. Muškarci se zgledaju. Sedelo neko vreme, popilo nešto kratko i zapalilo cigaretu. A zatim otišlo.

Smeh i neverica. Otpočnu komentari da tako nešto nije viđeno; da tako nešto dosad nisu upoznali; da takva noga još nije kročila – ovde. Dok su nagvaždali, malo ko primeti kako u pepeljari cigareta i dalje gori.

Kelner rutinski isprazni pepeljaru u kantu; kanta plane. Beže glavom bez obzira; glavom-bez-obzira. Tek sutradan vatrogasci ugase požar. Ostane gola poljana, kao da kafane nikada nije niti bilo.

A kada baldiše i poslednji žižak, ugledaju cigaretu koja gori; *no ne sagoreva!*